

*Prečastitemu Tomažu Mavriču
generalnemu superiorju Misijonske družbe*

Ker se Misijonska družba pripravlja na praznovanje štiristoletnice ustanovitve, vam, duhovnikom in bratom Družbe ter vsem članom velike Vincencijanske družine izrekam pristrčno dobre želje. Molim, da bi bila ta pomembna obletnica priložnost za veliko veselje in za prenovljeno zvestobo viziji misijonarskega duha, ki temelji na posnemanju Kristusove prednostne ljubezni do ubogih.

Začetki vaše Družbe so v globoki osebni izkušnji sv. Vincencija Pavelskega – v izkušnji „ognja ljubezni“, ki je gorel v srcu utelešenega Božjega Sina in ga je vodil k poistovetenju z ubogimi in odrinjenimi („Konferenca 207 o ljubezni“, 30. maj 1659). Zaskrbljen zaradi pomanjkanja pastoralne oskrbe na francoskem podeželju je v začetku leta 1617 sklenil organizirati misijone, katerih cilj je bil zagotoviti osnovno katehezo in spodbuditi vrnitev k zakramentom. To so bile njegove sanje, ki jih je uresničil osem let pozneje, ko je 17. aprila 1625 ustanovil Misijonsko družbo. V prvih sedmih letih delovanja so duhovniki in bratje Družbe opravili 140 misijonov. Med letoma 1632 in 1660 je materna hiša v Parizu opravila še 550 misijonov. Od leta 1635 dalje, ko so se začele ustanavljati skupnosti izven Pariza, so izvedli še več sto misijonov. Ta izjemna širitev priča o verski in misijonarski plodnosti duhovniške gorečnosti sv. Vincencija in njegovi vseživljenjski želji po spreobračanju src in misli h Kristusu.

Vincencij je pri svojem delu z ubogimi hitro spoznal, da je treba dobrodelnost dobro organizirati na lokalni ravni. Ženske so bile prve, ki so se spoprijele s tem izzivom. Leta 1617 je v župniji v Châtillonu ustanovil prvo od „Bratovščin krščanske ljubezni“, ki se kot „Mednarodno združenje dobrodelnih organizacij“ ali pod imenom „Gospe krščanske ljubezni“ nadaljujejo še danes. Leta 1633 je skupaj s sveto Ludoviko de Marillac ustanovil revolucionarno žensko skupnost „Hčere krščanske ljubezni“. Do takrat so morale skupnosti redovnic živeti v samostanu. Namesto tega so bile hčere krščanske ljubezni poslane na pariške ulice, da bi služile bolnikom in ubogim. Ta novost je v naslednjih stoletjih obrodila bogate sadove v pravi eksploziji ženskih verskih skupnosti, ki so se posvečale apostolskemu delu.

Od leta 1628 je na prošnjo škofa iz Beauvaisa Misijonska družba začela pomagati tudi pri oblikovanju duhovščine. To delo, tako potrebno za reformo in prenovo Cerkve v Franciji 17. stoletja, je raslo in cvetelo. Do Vincencijeve smrti je bilo ustanovljenih dvajset semenišč; 12.000 mladih moških pa se je udeležilo duhovnih vaj v pripravi na duhovniško posvečenje. Sv. Vincencij je bil prepričan o pomembnosti te „vzvišene, plemenite službe“, ki naj bi postala lastnost Družbe („Konferenca o namenu družbe“, 6. december 1658). V „Splošnih pravilih“ (XI, 12) jasno navaja, da je to delo zaradi same narave Družbe „skoraj enako“ delu oznanjevanja na misijonih.

Ob tej obletnici je prav, da razmislimo o zapuščini duhovnosti, apostolske gorečnosti in pastoralne skrbi, ki jo je sv. Vincencij Pavelski zapustil vesoljni Cerkvi. Seznam tistih, ki so v preteklosti sprejeli vincencijansko duhovnost in jo junaško živeli, je dolg in zajema vse celine. Zadostuje nekaj imen: sv. Janez Gabrijel Perboyre, sv. Frančišek-Regis Clet, sv. Justin de Jacobis, sv. Ludovika de Marillac, sv. Ivana Antida Thouret, sv. Katarina Labouré, sv. Elizabeta-Ana Seton, bl. Friderik Ozanam in številni drugi, med njimi Jan Havlik, ki je bil razglašen za blaženega nedavno, 31. avgusta 2024 na Slovaškem.

Tudi danes po sledeh sv. Vincencija njegova družina nadaljuje dela ljubezni, začenja nove misijone ter pomaga pri oblikovanju duhovnikov in laikov. Vincencijansko družino danes sestavlja več kot 100 vej duhovnikov, bratov, sester, laikov in laikinj. Društvo sv. Vincencija Pavelskega (Vincencijeve konference, Vincencijeva zveza dobrote), ki ga je leta 1833 ustanovil bl. Friderik Ozanam, je z več sto tisoč člani po vsem svetu postalo izjemna sila dobrega v služenju ubogim.

Misijonska družba trenutno doživlja nova znamenja rasti. Njene mlajše province, zlasti v Aziji in Afriki, kjer so Družbeni poklici v razcvetu, so se odzvale klicu, da začnejo misijone v drugih državah. Družba se še naprej loteva novih ustvarjalnih del med pomoči potrebnimi. V mislih imam na primer Zvezo Vincencijanske družine za brezdomce, mednarodno pobudo za zagotavljanje cenovno dostopnih stanovanj za brezdomce po zgledu Vincencija Pavelskega, ki je svoje delo z brezdomci začel leta 1643 z gradnjo trinajstih hiš za brezdomce v Parizu. Ta pobuda je želela simbolično začeti z gradnjo trinajstih hiš za brezdomce v vseh državah, kjer Vincencijevi služijo, in je že presegla svoj prvotni cilj, tj. nastaniti 10.000 ljudi.

Štiri stoletja po ustanovitvi Misijonske družbe ni dvoma, da karizma sv. Vincencija Pavelskega še naprej bogati Cerkev z raznovrstnimi apostolati in dobrimi deli celotne Vincencijanske družine. Upam, da bo praznovanje četrte stoletnice pokazalo pomen vizije sv. Vincencija o služenju Kristusu v ubogih: 1) za prenovo sodobne Cerkve v misijonarskem duhu; 2) za pomaganje potrebnim in zapuščenim na številnih obrobjih našega sveta in na mejah plitke, potrošniške kulture zavržkov. Prepričan sem, da lahko zgled sv. Vincencija še posebej navdihuje mlade, ki so v svojem navdušenju, velikodušnosti in skrbi za gradnjo boljšega sveta poklicani, da so drzne in pogumne priče evangelija med svojimi sodobniki in kjer koli se znajdejo („Posinodalna apostolska spodbuda Christus Vivit“, 25. marec 2019, 178).

Z veliko naklonjenostjo zagotavljam duhovnikom in bratom Misijonske

družbe, da jim bom v prihajajočem jubilejnem letu še posebej blizu v molitvi. Molim, da bi po navdihu vizije ustanovitelja še naprej oblikovali svoje življenje in delo v skladu s pozivom k ponižnosti in gorečnosti v apostolatu, ki ga je namenil prvim članom družbe: „Pridite – v prenovljeni ljubezni se posvetimo službi ubogim in iskanju tistih, ki so najbolj ubogi in zapuščeni. Pred Bogom priznajmo, da so oni naši gospodarji in gospodje in da nismo vredni, nuditi jim svoje skromne usluge.“ („Konferenca 164 o ljubezni do ubogih“, januar 1657)

Vse člane in članice Vincencijanske družine izročam materinski priprošnji Marije, Matere Cerkve, in vam pošiljam svoj blagoslov kot obljubo trajnega veselja in miru v Gospodu. Prosim vas – spominjajte so tudi vi mene v svojih molitvah.

Rim, Sv. Janez Lateranski, 11. december 2024

Franciscus